

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. I. Quibusdam præmissis, referuntur sententiæ

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

seipso immediatè contemplantes, non appetunt ipsam cognoscere ex effectibus ab ipso productis, juxta illud Bernardi lib. 2. de Considerat. cap. 2. *Creatura coli non indiget scalâ creaturarum ut ascendat in cælum, sicut creatura mundi; quid enim opus scalâ tenentis solum? Videt Verbum, & in verbo facta per Verbum.* Tum etiam quia cognitio Dei per creaturas non est impossibilis cum visione Dei ut est in se, neque excludit illam, sicut substantia Verbi est incompatibilis cum substantia propria humanitatis Christi, & illam expellit, vel ejus resultantiam impedit.

126. Similiter aliud exemplum de accidente separato non urget, quia accidens separatum non accipit aliquam formam continentem perfectionem inhaerentiam, sed solum suspendit Deus inhaerentiam ad subiectum, supplendo concussum ipsius; unde per hoc non tollitur quin appetat inhaerentiam; sicut anima separata appetit conjunctionem ad corpus, neque ipsa separatione sariatur. Christi verò humanitas, propria substantia carens, & ab illa separata, elevatur ad substantiam Verbi eminenter continentem Nam intendendo, quàm in terminando, totam perfectionem personalitatis propriam, ut antea declaravimus.

127. Obijciens tertio: In illud aliquid inclinatur naturaliter, à quo ex sola subtractione impeditur, sine nova actione profuit, ut patet in gravibus & levibus, quæ naturaliter inclinatur in suam motus ad quos tendunt, subtracto impedimento: Sed in humanitate Christi, si dimitteretur à Verbo, naturaliter profueret propria substantia: Ergo naturaliter inclinatur ad illam.

128. Respondeo quod licet ea quæ sublato impedimento dimanant ab aliqua natura, in ea supponant naturalem inclinationem, seu appetitum in actu primo, hæc tamen naturalis inclinatio, seu appetitus innatus, non prorumpit in actum secundum, nec actu appetitum terminum, quando possidet alium eminenter continentem quidquid est perfectionis in illo, ut patet exemplis supra adductis. Unde licet humanitas Christi habeat in se sufficiens principium, ut moveatur ad propriam substantiam, si dimittatur à Verbo; modò tamen de facto ad illam non movetur, nec tendit aut inclinatur actualiter, sed omnino quiescit in divina, per quam perfectè sariatur.

129. Dices, Natura humana se habet appetitum in naturam ad propriam personalitatem, & quatenus est terminus complens ipsam naturam, & quatenus est forma quædam, seu modus ipsam informans: Sed divina personalitas supplet quidem vicem personalitatis creatæ, prout est terminus, non tamen prout est forma, vel modus: Ergo appetitus naturalis ad propriam personalitatem, non sariatur plenè & perfectè per substantiam increatam Verbi Divini.

130. Respondeo, quod humanitas per se septimò appetit propriam personalitatem, in quantum est terminus complens ipsam; sed quia personalitas creatæ, ob suam imperfectiorem, non potest esse terminus complens naturam, nisi in formando, consequenter & secundariò appetit illam, in quantum est modus & forma. Cum ergo personalitas Verbi Divini, ob suam infinitatem & eminentiam, terminet humanitatem Christi, eamque compleat absque hac imperfectiōe formæ & modi, per illam perfectissimè sariatur inclinatio naturalis quam habet humanitas secundum se ad propriam personalitatem, in quantum est terminus, & modus illius. Sicut si quis appeteret me-

A dicinam solum propter sanitatem, & illi absque tali medicina per miraculum concederetur sanitas; non solum sariaretur in illo appetitus sanitatis, quæ per se erat intenta, sed etiam appetitus medicinæ, quæ non erat volita nisi propter sanitatem.

ARTICULUS VII.

An verbum Divinum, ad suam substantiam, sanguinem, aliosque humores Corporis Christi assumptum?

§. I.

Quibudam præmissis, referantur sententia.

Supponendum est primò, quod cum Christus sit perfectus homo & perfectus Deus, ut in Symbolo Athanasii Ecclesia proficitur, omnia quæ ad integritatem & perfectionem humani corporis pertinent, à Verbo assumpta sunt; & proinde certissimum est, carnem, ossa, & omnes partes organicas & integrantes corporis Christi, ad Divini Verbi substantiam fuisse assumptas; unde difficultas solum est de sanguine, aliisque humoribus ad consistentiam partium illarum, & ad vitam animalis conservandam necessariis, de spiritibus vitalibus, & animalibus, de lachrymis, sudore, saliva, & aliis excrementis, & tandem de dentibus, capillis, & unguibus, de quibus omnibus breviter hic dicendum est.

Supponendum secundò, in corpore humano duplicem sanguinem distingui, alterum nutrimentalem tantummodo, & alterum naturalem. Nutritionalis solum, est humor quidam sanguineus parum decoctus & depuratus, qui veram sanguinis naturam nondum habet, quamvis in colore & aliis accidentibus sit ei similis. Talis est qui proximè ex alimento aut ex chilo generatur, vel in hepate, vel in venis ducentibus ad hepatis, quas Medici *Mesaraicas* appellant; & hunc sanguinem sudasse aliquos refert Philosophus in libro de Historia animalium. Sanguis verò naturalis est ille qui fit ex priori, per majorem decoctionem & elaborationem virtutis formativæ sanguinis, residens juxta Galenum in hepate, vel juxta Aristotelem, in corde, subindèque longè purior evadit, & consequenter veram formam substantialem sanguinis acquirit. Dicitur autem naturalis, quia licet ad totum animal splendendum aliquo modo deserviat, tamen hoc munus non est ei adæquatum, sed ultra illud habet quod sit de integritate naturæ animalis.

Scio plerosque Recentiores extra Scholam D. Thomæ, non admittere illam sanguinis distinctionem. Verum, præterquam quod D. Thomas quodlibet, s. art. 5. eam admittit expressè, ratio insuper illam suadet. Sive enim verus sanguis fiat in hepate (ut docent Medici) sive solum in corde (ut cum Aristotele asserunt Philosophi) certissimum est, saltè chilum in venis mesaraicis attractum, antequam recipiatur in hepate, nonnullam habere sanguinis similitudinem, & tamen nondum ejus speciem & formam substantialem esse assecutum, subindèque nondum esse sanguinem naturalem, sed tantum nutrimentalem.

Nec obstant quæ Authores prædicti adversus doctrinam hanc objiciunt, nimirum hoc quod est unum sanguinem esse puriorem alio, non

non essentialem, sed accidentalem duntaxat distinctionem argueret; adeo illum quem vocamus purè nutritivalem, esse verum sanguinem, & tam bene de integritate animalis, quam alium. Hæc, inquam, non obstant, quia sanguis naturalis non habet utcumque majorem puritatem supra nutritivalem, sed puritatem substantialem, causatam ex fortissima quadam concoctione, substantialiter ipsum transmutante.

Supponendum tertio, celebrem esse inter Philosophos & Medicos controversiam, an sanguis sit animatus, formā vitali totius, aut diversā, quæ vitalis non sit, informatus? Medici enim exilimant illum non esse animatum, seu formā vitali totius informatum. Philosophi verò docent sanguinem informari ab anima rationali, non secundum omnem gradum & perfectionem animæ, sed secundum gradum vegetativum. Unde Aristoteles, de Historia animalium cap. 19. *palpitatur, venas sanguis animalium omnium, & quandoque vita servatur, semper vivus animatur & fervet.* Sed quidquid sit de hac sententia, ut sanguis dicatur hypostaticè unitus Verbo divino, sufficit quod ad integritatem humanæ naturæ pertineat, ut patet ex infra dicendis. His positis

Circa propositam difficultatem varia sunt Authorum placita. Durandus enim in 4. dist. 10. quæst. 1. negat ullum prorsus sanguinem à Verbo fuisse assumptum. Suarez verò è contra, Vasquez & alii Recentiores, docent omnem sanguinem qui fuit in Christo, dum in corpore mortali viveret, fuisse subsistentem substantiā Verbi divini; non enim admittunt distinctionem illam sanguinis in nutritivalem & naturalem, quam tradidit D. Thomas quodlibet citato. Thomistæ verò cum S. Doctore distinctionem illam sanguinis in nutritivalem & naturalem agnoscunt, istum asserunt à Verbo fuisse assumptum, non verò illum.

§. II.

Hæc sententia ut verior & probabilior eligitur.

Deo igitur Sanguis corporis Christi, non quidem purè nutritivalem, sed naturalem, hypostaticè Verbo divino unitus est, sive ad ejus subsistentiam assumptus.

Prima pars conclusionis probatur: Illa duntaxat in corpore Christi hypostaticè Verbo divino unita sunt, sive ad ejus subsistentiam assumpta, quæ sunt de integritate substantiæ humanæ naturæ: Sed sanguis purè nutritivalem, non est de integritate substantiæ humanæ naturæ: Ergo nec ad subsistentiam Verbi divini assumptus fuit. Major est certa, si enim ut aliquid dicatur unitum hypostaticè, sufficiat (ut docent aliqui Recentiores) illud fuisse necessarium ad conservandam vitam corporis Christi, sequitur purum alimentum, antequam converteretur in partes talis corporis, hypostaticè Verbo divino fuisse unitum, idque intelligitur; ad quid enim unio hypostatica cum Verbo divino rei statim corrumpenda? Minor verò probatur. Quod non est actus, sed tantum in potentia, pars humanitatis, non est de integritate substantiæ illius, ut constat: Sed sanguis purè nutritivalem, non est actus, sed tantum in potentia, pars humanitatis; est enim purum alimentum, ut patet ex dictis in 2. suppositione: Ergo non est de integritate substantiæ humanæ naturæ.

Secunda pars conclusionis probatur primò ex SS. Patribus: Cyrillus enim in Epistola quæ lecta fuit & approbata in Concilio Calcedonensi actio-

Tom. II.

ne 1. Dictum illud Joannis, *Verbum caro factum est*, sic interpretatur, *Carnem & sanguinem assumptum.* Et Clemens VI. extra *Vigenitus*, de poenitentis & remissionibus asserit unam guttam sanguinis Christi, propter unionem ad Verbum, habuisse valorem infinitum, subindeque fuisse sufficiens pretium nostræ redemptionis.

Confirmatur ex locis Scripturæ in quibus redemptio tribuitur sanguini Christi ut pretio condigno: Petri 1. *Non corruptibilibus auro & argento redempti estis, sed pretioso sanguine agni immaculati.* 1. Joan. 1. *Sanguis Iesu Christi Filii ejus, emundat nos ab omni peccato.* & Apocel. 7. dicuntur Sancti dealbasse stolas suas in sanguine Agni. Denique insignis est locus Apostoli ad Hebræos 2. sic dicentis: *Quia ergo pueri communicaverunt carni & sanguini, & ipse similiter participavit eundem.* Ubi aequaliter loquitur Paulus de participatione carnis & de participatione sanguinis: Ergo sicut caro Christi fuit hypostaticè unita Verbo, ita & ejus sanguis. Unde nullus ferè est Theologus, qui opinionem Durandi, ut erroniam, vel saltem ut temerariam, non damnet.

Probatur secundò eadem pars ratione fundamentalis: Quidquid pertinet ad integritatem corporis humani, assumptum est ad subsistentiam à Verbo: Sed aliquis sanguis, nempe qui simpliciter est talis, sive naturalis, pertinet ad integritatem humani corporis: Ergo Verbum divinum illum ad subsistentiam suam assumpsit. Major est certa, Verbum enim divinum assumpsit ad suam subsistentiam corpus humanum, non mutilum, sed integrum, aliàs non esset verus & integer homo, quod est hæreticum. Minor verò (præterquam quod est D. Thomæ infra quæst. 4. art. 2. & Aristotelis 2. de partibus animalium cap. 2. & 1. de Historia animalium cap. 1. hæc non lib. 3. cap. 2. ubi refert sanguinem inter partes similes) probari potest insuper: Primò quia, sicut elementa sunt actu partes magni universi, & ad ejus integritatem pertinentia quatuor humores, subindeque sanguis, sunt partes corporis hominis, qui est mundus quidam minor, cum sanguis sit humidus & calidus, sicut ær, pituita frigida & humida, sicut aqua; flava bilis, seu cholera, calida simul & arida, sicut ignis; atra denique bilis, seu melancholia, frigescat & arefeat sicut terra.

Secundò, Sanguis aliquis, videlicet purior & subtilior, est organum atque instrumentum naturale quo mediante anima exerceat in corpore plures operationes vitales, ut patet in motibus iræ, timoris, & gaudii: irascimur enim, quando prædictus sanguis fervet; timemus, dum contrahitur; & gaudemus, cum distenditur, propter quod Aristoteles, de Generat. animal. cap. ultimo ait, spiritum animale (qui nihil aliud est quam sanguis purior & subtilior) sic se habere in rebus à natura institutis, ut in arte fabrilis malleus & incus: Ergo sicut alia nomina organa corporis humani pertinent ad ipsius integritatem, ita & sanguis purus & subtilis.

Tertio, Sanguis in corporibus hominum resurgentium futurus est, ut docent cōmuniter Theologi & SS. Patres: Sed nullam aliam ob rationem id fiet, nisi quia sanguis ille est de integritate corporis humani; non enim hoc accidet, eo quod sit necessarius ad nutritionem, cum, teste Apostolo, corpus humanum resurgeturum, futurum sit spiritale, non animale, subindeque nutritionis nullo modo indigum. Unde idem Paulus 1. ad Corinth. 6. *Esca ventris, & venter ejus: Deus autem hunc*

Vult

& ha